

Sygn. akt II Ka 252/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2020r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Małgorzaty Ciećko

po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 2020 r.

sprawy **K. O.**

oskarżonego z art. 157 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońcę oskarżonego i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 28 listopada 2019 r. sygn. akt II K 231/19

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego K. O. na rzecz oskarżyciela posiłkowego D. T. (1) 840 złotych zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 200 złotych kosztów postępowania odwoławczego.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 252/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 28 listopada 2019 roku sygn. II K 231/19.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	Podniesiony przez oskarżyciela posiłkowego zarzut rażącej niewspółmierności (łagodności) orzeczonej kary oraz nawiązki poprzez wymierzenie oskarżonemu K. O. kary roku ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 25 (dwudziestu pięciu) godzin w stosunku miesięcznym, a także orzeczenie od oskarżonego na rzecz D. T. (1) nawiązki w kwocie 7000 (siedem tysięcy) złotych, w sytuacji gdy zachowanie i postawa oskarżonego, stopień winy oraz społecznej szkodliwości dokonanego przez niego czynu, a przede wszystkim charakter i dolegliwość obrażeń doznanych przez pokrzywdzonego, w sposób oczywisty przemawiają za zaostreniem orzeczonej wobec oskarżonego kary oraz zwiększeniem zasądzonej na rzecz D. T. (1) nawiązki.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Tytułem wstępu do rozważań dotyczących problematyki sankcji karnej przypomnieć należy, iż w myśl regulacji zawartych w art. 53 kk Sąd wymierzając karę, winien baczyć, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy sprawcy, uwzględniać stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, a także mieć na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, które winna sprawować kara, jak również potrzeby wynikające z prewencyjnych dyrektyw. Nadto, Sąd ferując wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze powinien zwrócić uwagę na właściwości i warunki osobiste sprawcy a także mieć na względzie pozostałe dyrektywy sądowego wymiaru kary, w tym także tę określaną prymatem kar wolnościowych.</p> <p>W kontekście zarzutu wywiedzonego przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, uzupełniająco dodać należy, iż przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wówczas, jeżeli z punktu widzenia nie tylko zainteresowanej strony procesowej, ale i ogółu społeczeństwa, orzeczona kara jawi się jako niesprawiedliwa, zbyt łagodna, niestanowiąca realnej dolegliwości dla sprawcy. Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco" niewspółmierną, czyli niewspółmierną w stopniu</p>	

niedającym się wręcz zaakceptować. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza zatem znaczną dysproporcję między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw sądowego wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo. Powyższe wywody częściowo odnosić można także do orzeczonego środka kompensacyjnego.

Tymczasem, orzeczona przez Sąd Rejonowy w Łukowie wobec oskarżonego K. O. kara ograniczenia wolności czyni zadość przytoczonym powyżej dyrektywom wymiaru kary, płynącym z treści art. 53 kk. Jednocześnie zasądzona została z uwzględnieniem wszystkich okoliczności sprawy, zarówno tych przemawiających na korzyść oskarżonego, jak też tych obciążających go. Orzeczona przez Sąd Rejonowy kara uwzględnia cele, jakie powinna spełniać, czyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, dowodząc jednocześnie braku bezprawności dla zachowań prezentowanych przez oskarżonego. Ponadto, kara ta jest współmierna do stopnienia zawinienia K. O. oraz jego właściwości i warunków osobistych. Jest to sankcja odpowiednio dolegliwa ze względu na ograniczone możliwości przemieszczania się, a zarazem w odpowiednim stopniu uciążliwa finansowo z uwagi na nierentowny charakter wykonywanej pracy. Orzeczona kara ograniczenia wolności skierowana jest ku wyeliminowaniu sprzecznych z prawem zachowań oskarżonego, a jej wykonanie ma na celu wzbudzenie w nim woli kształtowania jego społecznie pożądaných postaw, w szczególności

poczucia odpowiedzialności za swoje czyny oraz potrzeby przestrzegania porządku prawnego.

Bacząc na całość powyższych rozważań uznać należy, iż orzeczenie wobec K. O. postulowanej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego kary 2 lat ograniczenia polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym, a zatem w górnej granicy przyjętej przez ustawę, powodowałoby stan rażącej surowości sankcji karnej. W tym zakresie nie sposób nie zgodzić się z argumentacją Sądu I instancji, iż orzeczenie kary 1 roku ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 25 godzin w stosunku miesięcznym wobec sprawcy dotychczas niekaranego, przestrzegającego porządku prawnego i cieszącego się dobrą opinią jest dolegliwością wystarczającą, zwłaszcza iż obok orzeczonej kary rozstrzygnięto o zastosowaniu środka kompensacyjnego.

Tożsame jest stanowisko Sądu Odwoławczego w kwestii orzeczonej na podstawie art. 46 § 2 kk na rzecz oskarżyciela posiłkowego D. T. (1) nawiązki. Nie budzi wątpliwości, iż w wyniku popełnienia przez K. O. przestępstwa oskarżyciel posiłkowy doznał krzywdy, jednakże Sąd Odwoławczy popiera stanowisko Sądu Rejonowego, iż kwota 7.000 złotych - biorąc pod uwagę nasilenie rozmiaru szkód na osobie, wynikających nie tyle nawet z zeznań pokrzywdzonego, co ze zgromadzonej dokumentacji medycznej (jako że twierdzenia wniosku czy apelacji nie stanowią

<p>dowodu) - jest adekwatna. Oskarżyciel posiłkowy nie wykazał, w szczególności stosownymi dowodami, faktów, w świetle których należałoby uznać, że ustalenia Sądu I instancji co do wysokości stosownej kwoty, mającej skompensować doznane szkody, są nieprawidłowe.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek oskarżyciela posiłkowego o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez zaostrenie orzeczonej wobec oskarżonego kary ograniczenia wolności do (dwóch) lat ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 40 (czterdziestu) godzin w stosunku miesięcznym oraz zasądzenie od oskarżonego na rzecz D. T. (1) na podstawie art. 46 § 2 kk nawiazki w kwocie 20.000 (dwudziestu tysięcy) złotych.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec bezzasadności zarzutu wywiedzonego przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego na uwzględnienie nie zasługiwał wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez zaostrenie orzeczonej wobec oskarżonego kary ograniczenia wolności za sprawą orzeczenia na podstawie art. 157 § 1 kk w zw. z art. 37a kk kary (dwóch) lat ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 40 (czterdziestu) godzin w stosunku miesięcznym oraz zasądzenie od</p>		

oskarżonego na rzecz D. T. (1) na podstawie art. 46 § 2 kk nawiązki w kwocie 20.000 (dwudziestu tysięcy) złotych.		
Lp.	Zarzut	
2.	<p>Podniesiony przez obrońcę oskarżonego zarzut obrazy przepisów prawa materialnego art. 25 § 1 kk, względnie art. 25 § 2 kk, poprzez jego niezastosowanie i zaniechanie ustalenia i uznania, iż oskarżony K. O. działał w granicach obrony koniecznej odpierając bezpośredni, bezprawny zamach D. T. (2) na zdrowie oskarżonego oraz jego żony B. O., podczas gdy prawidłowa ocena zachowań zarówno oskarżonego jak i pokrzywdzonego winna skutkować zachowaniem wobec K. O. kontratypu opisanego w art. 25 § 1 kk, względnie zastosowaniem art. 25 § 2 i uznaniem, iż oskarżony K. O. działał w granicach obrony koniecznej, odpierając zamach D. T. (1) poprzedzony wdarcie się do domu oskarżonego oraz jego żony.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Stosownie do treści przywołanego przez skarżącego art. 25 § 1 i § 2 kk nie popełnia przestępstwa, kto w obronie koniecznej odpiera bezpośredni, bezprawny zamach na jakiegokolwiek dobro chronione prawem, natomiast w razie przekroczenia granic obrony koniecznej, w szczególności gdy sprawca zastosował sposób obrony niewspółmierny do niebezpieczeństwa zamachu, sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet odstąpić</p>		

od jej wymierzenia. Przez powyższe należy zatem rozumieć, iż wyróżnia się następujące warunki obrony koniecznej: zamach (bezpośredni, bezprawny, rzeczywisty) oraz obronę (która musi być konieczna i współmierna do niebezpieczeństwa zamachu). Przez pojęcie bezpośredniego zagrożenia należy rozumieć taki stan, w którym między stanem niebezpieczeństwa dla dobra a jego naruszeniem brak ogniów pośrednich (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 11 grudnia 2012 roku w sprawie o sygnaturze akt II AKa 211/12).

Powracając na grunt przedmiotowej sprawy zaznaczyć należy, iż pomimo odmiennych twierdzeń oskarżonego i jego obrońcy, Sąd pierwszej instancji prawidłowo uznał iż oskarżony nie działał w warunkach obrony koniecznej, bowiem w realiach niniejszej sprawy niespełniona pozostała wskazana przez ustawodawcę przesłanka zamachu. Przede wszystkim stwierdzić należy, że skarżący nie podniósł zarzutu dokonania błędnych ustaleń faktycznych co do tego, że pokrzywdzony nie zaatakował w żaden sposób oskarżonego ani tym bardziej jego żony. Zarówno zeznania K. O., jak i jego żony w tym zakresie pozostają niekonsekwentne i niespójne, w przeciwieństwie do zgodnych w swej wymowie twierdzeń pokrzywdzonego i bezpośredniego świadka części zdarzenia w osobie R. O., którzy jednoznacznie zeznali, iż D. T. (1) w żaden sposób nie atakował B. O. wewnątrz domu; pokrzywdzony konsekwentnie (i niesprzecznie z innymi dowodami) twierdził, że nie zainicjował konfliktu z oskarżonym, a tym bardziej nie zaatakował go fizycznie. Słusznie zatem Sąd pierwszej

instancji doszedł do przekonania, iż twierdzenia K. O., jakoby uderzył pokrzywdzonego, ponieważ ten miał mu uprzednio grozić i zadać cios w rękę, należało uznać wyłącznie za realizację przyjętej przezeń linii obrony. Wszak interweniujących na miejscu zdarzenia funkcjonariuszy Policji oskarżony przekonywał, iż w ogóle nie uderzył D. T. (1). Obie zaprezentowane przez oskarżonego wersje pozostają sprzeczne z relacjami zaprezentowanymi przez B. O., która najpierw wskazywała, że mąż się zdenerwował, bo zabierali rzeczy córki i pewnie z tego powodu zadał cios pokrzywdzonemu, by następnie zmienić swoje stanowisko i zeznać przed Sądem, że T. **chciał** uderzyć męża i odnosił się do niego wulgarnie, a oskarżony uderzył go właśnie z tego powodu. Wobec tak znacznych rozbieżności w wersjach zdarzeń wskazywanych przez małżeństwo O., które ewidentnie było zainteresowane korzystnym rozstrzygnięciem sprawy dla oskarżonego, Sąd Odwoławczy nie mógł zaaprobować obszernych wywodów skarżącego obrońcy, jakoby oskarżony działał w warunkach obrony koniecznej – z ewentualnym przekroczeniem jej granic, a Sąd pierwszej instancji dopuścił się obrazy przepisów prawa karnego materialnego.

Skarżący nie podniósł obrazy art. 25 § 2a kk, choć opisowo powoływał się na naruszenie miru domowego jako przesłankę ekskulpacyjną. Tym niemniej jak wskazano wyżej, nie było podstaw do kwestionowania ustaleń Sądu meriti, iż pokrzywdzony nie dopuścił się żadnego ataku ani na oskarżonego, ani na jego żonę, w szczególności nie wdarł się na posesję – znalazł się tam poproszony o pomoc przez osobę,

<p>o której miał podstawy sądzić, że jest uprawnioną do tego, by go tam wpuścić. Nawet jeśli oskarżony wyraził swoje niezadowolenie z tego faktu, nie było podstaw by twierdzić, że zdeorientowany pokrzywdzony dokonywał jakiegokolwiek zamachu, który wymagałby jego odpierania poprzez zadanie silnego, powodującego poważne obrażenia ciała ciosu w twarz.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek obrońcy oskarżonego o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu,</p> <p>ewentualnie:</p> <p>o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 4 kpk w zw. z art. 25 § 2 a kk.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec bezzasadności zarzutów wywiedzionych przez obrońcę oskarżonego, na uwzględnienie nie zasługiwał żaden z wniosków apelacyjnych.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.</p>	<p>Podniesiony przez obrońcę oskarżonego zarzut obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 kpk, poprzez jednostronną, a w konsekwencji dowolną ocenę materiału dowodowego, naruszającą</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>reguły prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, ocenę nierespektującą zasady obiektywizmu oraz zasady in dubio pro reo, polegającą na przyjęciu wersji zdarzeń niekorzystnych dla oskarżonego w oparciu wyłącznie o sprzeczne ze sobą zeznania pokrzywdzonego D. T. (2), przewartościowaniu tych zeznań oraz zeznań osoby mu znajomej, z którą pozostaje w stosunku powinowactwa, w osobie R. O., a także przewartościowaniu zeznań funkcjonariusza Policji T. B. (1), który pozostaje z oskarżonym w napiętych relacjach, a także odmówieniu wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego oraz zeznaniom jego żony B. O., co w konsekwencji doprowadziło do całkowicie niesłusznego uznania oskarżonego winnym dokonania zarzucanego mu czynu.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Na wstępie tej części pisemnych motywów wyroku, należy zasygnalizować apelującemu obrońcy, iż ustanowiony w przywołanym przezeń art. 7 kpk obowiązek dokonania oceny wiarygodności materiału dowodowego w oparciu o wszechstronną, zgodną z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego dotyczy nie tylko Sądu orzekającego, bowiem także odwołujący, podnoszący ów zarzut, nie może ograniczyć się do prostego zanegowania oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd i arbitralnego stwierdzenia, że walorem wiarygodności winny być obdarzone jedynie dowody</p>		

korzystne dla oskarżonego. Ta metoda kwestionowania trafności zaskarżonego orzeczenia nie może być uznana za skuteczną. Obowiązkiem skarżącego każdorazowo jest bowiem wykazanie jakich konkretnych uchybień dopuścił się Sąd meriti w kontekście zasad wiedzy, w szczególności logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego przy ocenie materiału dowodowego. Uwiarygodnienie zarzutu dowolnej oceny dowodów wymaga zatem wykazania, w oparciu o fakty i ich pogłębioną logiczną analizę, że rzeczywiście Sąd pominął dowody istotne (nie jakiegokolwiek, lecz istotne) dla rozstrzygnięcia o sprawstwie i winie, że włączył do podstawy ustaleń dowody nieujawnione, że uchybił regułom prawidłowego logicznego rozumowania, że uchybił wskazaniom wiedzy lub życiowego doświadczenia (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 19 kwietnia 2012 roku w sprawie o sygn. akt II AKa 67/12).

Tymczasem, na kanwie przedmiotowej sprawy, skarżący racjonalnie nie wykazał, aby którykolwiek z powyższych warunków nie został in concreto dotrzymany. Na względzie mieć bowiem należy, iż sama tylko okoliczność, że oceniono poszczególne dowody, w aspekcie ich wiarygodności, nie w taki sposób, jak życzyłby sobie tego oskarżony czy jego obrońca, nie jest tożsama ze stwierdzeniem, że w procesie ich weryfikacji doszło do naruszenia reguły płynącej z treści art. 7 kpk. Rzecz jasna, odmienna ocena dowodów - korzystna dla oskarżonego - jest naturalnym prawem zarówno jego jak i jego obrońcy, jednakże

nie wynika z niej samo przez się, by analiza dokonana w niniejszej sprawie charakteryzowała się dowolnością. W ocenie Sądu Okręgowego, wywody apelującego stanowią jedynie alternatywną wersję oceny dowodów, wobec czego należy je uznać wyłącznie za werbalną i bezowocną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego, która nie została poparta żadnymi logicznymi argumentami, wobec czego nie jest w stanie spowodować uwzględnienia zarzutu obrazy art. 7 kpk. W przekonaniu Sądu drugiej instancji, dokonana przez Sąd meriti ocena dowodów zarówno osobowych, jak i nieosobowych, które zostały omówione i przeanalizowane w pisemnych motywach wyroku, w pełni zasługuje na aprobatę.

Omawiany zarzut obrazy przepisów postępowania skarżący obrońca oparł przede wszystkim na stwierdzeniu, iż Sąd Rejonowy dokonał błędnej oceny zeznań świadków, pozostających w sprzeczności z relacją zaprezentowaną przez K. O. – która to, w jego ocenie, zasłużyła na obdarzenie wiarą w całości i poczynienie ustaleń faktycznych w oparciu o rzezone źródło dowodowe. W ten sposób jednakże apelujący nie mógł skutecznie podważyć rozumowania Sądu pierwszej instancji. Nie sposób bowiem podzielić intencjonalnych i niepopartych żadnymi obiektywnymi dowodami twierdzeń obrony, jakoby niewiarygodne były spójne i konsekwentne zeznania świadków, a na wiarę zasługiwały wyłącznie depozycje jego klienta - a właśnie taka była intencja autora zarzutu. Wprawdzie na poparcie swej tezy skarżący przytoczył zeznania

pokrzywdzonego złożone na etapie postępowania przygotowawczego oraz przed Sądem pierwszej instancji podnosząc, iż te różnią się wzajemnie, jednakże obiektywna analiza ich treści nie prowadzi do konkluzji, jakoby przywołany świadek zeznawał niekonsekwentnie. W istocie, zeznania świadka co do niektórych okoliczności są nieco odmienne – co jest zrozumiałe ze względu na dynamiczny przebieg zajścia i wskazywaną przezeń wielokrotnie okoliczność, iż został zaatakowany przez sprawcę który zaszedł go od tyłu, pomimo to jednak pozostają spójne co do zasadniczej kwestii, a zatem okoliczności, w których oskarżony zadał mu cios. Poza tym, nie należy tracić z pola widzenia, iż zaprezentowana przez pokrzywdzonego wersja zdarzeń znalazła odzwierciedlenie w pozostałej części uznanego za wiarygodny materiał dowodowy.

Analogicznie ustosunkować winno się do kontestowanego przez skarżącego dowodu z zeznań świadka w osobie T. B. (1). Zeznania te są bowiem logiczne, spójne i korespondujące z pozostałą częścią materiału dowodowego. Wbrew twierdzeniom obrony, Sąd Odwoławczy nie znalazł podstaw, dla których świadek miałby zeznawać niezgodnie z prawdą, tylko po to by w ten sposób obciążyć oskarżonego. Zauważyć wypada, iż świadek jest funkcjonariuszem Policji i do jego obowiązków służbowych należy interweniowanie w tok zdarzeń naruszających normy prawne i ewentualnie, w razie potrzeby, nałożenie w drodze mandatu karnego kary na sprawcę takich zachowań. Wobec tego, wskazywana przez obronę okoliczność, iż T. B. (2) kilkakrotnie interweniował

na działce oskarżonego, czy ukarał go mandatem, nie może podważać wiarygodności świadka, który nadal winien być postrzegany jako osoba bezstronna, zwłaszcza w sytuacji, gdy złożone przez niego zeznania nie budzą wątpliwości. Podnoszona w apelacji wewnętrzna sprzeczność w jego zeznaniach jest przy tym pozorna - świadek nie musiał rozmawiać z oskarżonym na miejscu zdarzenia, by słyszeć jego relację o tym, kto kogo ewentualnie uderzył.

Analizując tę materię należy mieć na uwadze, iż wyjaśnienia oskarżonego podlegają takiej samej ocenie, jak każdy inny dowód. Z tej więc przyczyny wiarygodność zaprezentowanej przez K. O. relacji musiała zostać oceniona w kontekście wszystkich okoliczności, w szczególności zaś pozostałych zgromadzonych w sprawie i uznanych za wiarygodne dowodów. I tak jak podważane przez skarżącego zeznania świadków były spójne i konsekwentne, tak wyjaśnienia oskarżonego w zakresie, w jakim przeczył on swojemu sprawstwu, nie znalazły potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie i uznanym za wiarygodny materiale dowodowym.

W świetle powyższych rozważań uznać należy, iż autor apelacji nie przedstawili żadnych racjonalnych okoliczności, które choćby uprawdopodobniły tezę, że w toku postępowania pierwszoinstancyjnego doszło do sytuacji bezkrytycznego dania wiary dowodom z relacji świadków, co równałoby się z bezzasadnym wyeksponowaniem jedynie tych dowodów, które potwierdzały zarzuty postawione K. O. w akcie oskarżenia. Zaprezentowaną przez apelującego obrońcę ocenę

dowodową, odmienną od tej w wydaniu Sądu pierwszej instancji, uznać należy za nic innego, jak tylko jałową, bezowocną polemikę, która nie wykazała rzeczywistego naruszenia przez Sąd Rejonowy dyspozycji normy wynikającej z art. 7 kpk.

W tym miejscu wyraźnie dopowiedzieć należy, iż zdaniem Sądu Odwoławczego wskazywane w treści wywiedzionego zarzutu naruszenie zasady procesowej z art. 5 § 2 kpk również nie znalazło potwierdzenia w realiach przedmiotowej sprawy. Skarżący podniósł w swej apelacji wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych, podczas gdy do oceny, czy nie został naruszony zakaz wynikający z przywołanej normy prawnej, nie są miarodajne tego rodzaju wątpliwości zgłaszane w skardze odwoławczej, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie Sąd rzeczywiście powziął wątpliwość co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości jej usunięcia rozstrzygnął ją na niekorzyść oskarżonego. Ewentualne zastrzeżenia co do wiarygodności dowodów można podnosić jedynie w ramach zarzutu opartego o naruszenie przepisu art. 7 kpk (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2002 roku w sprawie o sygn. akt V KKN 90/01).

Wniosek

Wniosek obrońcy oskarżonego o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu,

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>ewentualnie:</p> <p>o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 4 kpk w zw. z art. 25 § 2 a kk.</p>		
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec bezzasadności zarzutu wywiedzionego przez obrońcę oskarżonego, na uwzględnienie nie zasługiwał żaden z wniosków apelacyjnych.</p>		
Lp.	Zarzut	
<p>4.</p>	<p>Podniesiony przez obrońcę oskarżonego zarzut obrazy przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść na treść wyroku, tj. art. 167 kpk w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 kpk poprzez oddalenie wniosków dowodowych oskarżonego o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka M. O. na okoliczność miejsca przechowywania rzeczy L. O. oraz dowodu z dokumentu w postaci niebieskiej karty założonej pokrzywdzonemu D. T. (1) na okoliczność stosowania wobec niego przemocy w stosunku do swojej rodziny.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Przepis z art. 170 § 1 pkt 2 reguluje dwie odrębne podstawy oddalenia wniosku dowodowego. Pierwszą z nich jest stwierdzenie, że okoliczność nie ma znaczenia</p>		

dla rozstrzygnięcia sprawy, przy czym w piśmiennictwie podkreśla się, że są to okoliczności nie tylko mające znaczenie dla określenia kwestii sprawstwa czy winy danego oskarżonego, lecz także w znacznie szerszym zakresie, a więc również okoliczności mające znaczenie dla wymiaru kary czy środków karnych. W każdej sytuacji sięgnięcia po okoliczność w postaci stwierdzenia nieistotności dla rozstrzygnięcia niezbędne jest uzasadnienie stawianej tezy, z wykazaniem powodów podjętej decyzji (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 lipca 1977 roku, w sprawie o sygnaturze akt V KR 84/77). Drugą z podstaw oddalenia wniosku dowodowego ujętych w treści art. 170 § 1 pkt 2 jest stwierdzenie, że okoliczność została już udowodniona zgodnie z twierdzeniem wnioskodawcy.

Przenosząc te uwagi o charakterze ogólnym na kanwę przedmiotowej sprawy, podnieść należy, iż Sąd Rejonowy w Łukowie na podstawie art. 170 § 1 pkt 2 słusznie oddalił wniosek obrońcy oskarżonej o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka M. O. na okoliczność miejsca przechowywania rzeczy L. O. oraz dowodu z dokumentu w postaci niebieskiej karty założonej pokrzywdzonemu D. T. (1) na okoliczność stosowania przez niego przemocy w stosunku do swojej rodziny, jednocześnie wskazując, że okoliczności te pozostają bez znaczenia dla ustalenia sprawstwa oskarżonego w zakresie czynu stanowiącego przedmiot niniejszego postępowania. Fakty te nie wpływają bowiem ani na ustalenia co do świadomości pokrzywdzonego w przedmiocie szczegółów konfliktu L. O. z rodzicami, ani co do istnienia ewentualnego zamachu

<p>pokrzywdzonego na oskarżonego lub jego żonę – pokrzywdzony realizował prośbę o pomoc w transporcie, a zeznania M. O. nie miały dotyczyć kwestii wiedzy pokrzywdzonego ani świadomości jakiegokolwiek naruszenia. Podejrzenia wynikające z prowadzenia procedury Niebieskiej Karty również nie mają żadnego wpływu na ustalenia w sprawie poza próbami czczego hipotetyzowania, że jeśli ktoś jest podejrzewany o stosowanie przemocy fizycznej, to z pewnością zawsze i w każdej sytuacji na innego człowieka reaguje agresją i atakiem.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek obrońcy oskarżonego o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie: o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 4 kpk w zw. z art. 25 § 2 a kk.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Wobec bezzasadności zarzutu wywiedzionego przez obrońcę oskarżonego, na uwzględnienie nie zasługiwał żaden z wniosków apelacyjnych.</p>		
<p>Wobec bezzasadności zarzutu wywiedzionego przez obrońcę oskarżonego, na uwzględnienie nie zasługiwał żaden z wniosków apelacyjnych.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	

5.	<p>Podniesiony przez obrońcę oskarżonego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, mający wpływ na jego treść, poprzez przyjęcie, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> • posesja, na którą wtargnęli pokrzywdzony D. T. (1) oraz R. O. znajdowała się przy ul. (...) w miejscowości O., w sytuacji gdy posesja ta znajduje się przy ul. (...) w tej miejscowości; • posesja, na którą wtargnęli R. O. oraz D. T. (1) należy do L. O., w sytuacji gdy dom wraz z działką przy ul. (...) należy do oskarżonego oraz jego żony, zaś L. O. nie posiada praw właścicielskich, jest zameldowana u swojego chłopaka R. O. i nie przebywała w momencie zdarzenia w domu przy ul. (...) z zamiarem stałego pobytu. 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
W nawiązaniu do ostatniego zarzutu wywiedzionego przez skarżącego, winno się pokrótce wyjaśnić, iż stosownie do treści art. 438 § 3 kpk, orzeczenie ulega uchyleniu lub zmianie w razie stwierdzenia błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, przy czym na względzie mieć należy, iż w przywołanym przepisie chodzi nie o jakikolwiek błąd w ustaleniach faktycznych, ale tylko o taki, który dotyczy ustaleń przyjętych za podstawę orzeczenia – zatem, podobnie jak w przypadku obrazy		

przepisów postępowania, chodzi o ustalenie związku pomiędzy danym uchybieniem a treścią orzeczenia. W przypadku wyroku ustalenia faktyczne, na podstawie których Sąd wydaje orzeczenie, dotyczą kwestii odpowiedzialności oskarżonego za zarzucane przestępstwo. Błąd w ustaleniach faktycznych co do sprawstwa ma miejsce wówczas, gdy na podstawie prawidłowo przeprowadzonych i prawidłowo ocenionych dowodów Sąd błędnie ustalił fakty. Wówczas ten błąd ma wpływ na treść orzeczenia, zaś ustalenia faktyczne są czynione pod kątem znamion strony przedmiotowej i podmiotowej przestępstwa. Analogicznie do powyższych twierdzeń uznać zatem należy, iż błędem w ustaleniach faktycznych w powyższym kontekście nie będzie błąd dotyczący okoliczności (czy nawet ich pominięcie), które pozostają bez znaczenia czy to dla bytu danego przestępstwa, czy też dla możliwości przypisania winy konkretnemu sprawcy.

Przywoływane przez skarżącego okoliczności, które rzekomo zostały błędnie ustalone przez Sąd pierwszej instancji, pozostają w istocie bez znaczenia dla ustalenia sprawstwa oskarżonego K. O., które w świetle zgromadzonych dowodów nie budzi wątpliwości. W ocenie Sądu Okręgowego, nie sposób przyznać waloru słuszności twierdzeniom skarżącego, wyrażonym w uzasadnieniu wywiedzionego środka odwoławczego, jakoby okoliczności, takie jak adres posesji, na którą miał wtargnąć pokrzywdzony czy fakt, kto był właścicielem nieruchomości, (przy uwzględnieniu pozostałych ustaleń faktycznych, w szczególności braku zamachu) mogły mieć wpływ na zaskarżone rozstrzygnięcie, gdyż

<p>nie mają one najmniejszego znaczenia dla wyczerpania przez oskarżonego wszystkich ustawowych znamion przypisanego mu czynu. Wobec powyższego, nie sposób zaaprobować podniesionego przez obrońcę oskarżonego zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych jako mającego znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek obrońcy oskarżonego o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu,</p> <p>ewentualnie:</p> <p>o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 4 kpk w zw. z art. 25 § 2 a kk.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec bezzasadności zarzutu wywiedzionego przez obrońcę oskarżonego, na uwzględnienie nie zasługiwał żaden z wniosków apelacyjnych.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	

-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
<i>Całość wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 28 listopada 2019 roku w sprawie II K 231/19, uznającego winę oskarżonego, wymierzającego mu karę i orzekającego nawiązkę dla pokrzywdzonego.</i>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wobec bezzasadności zarzutów podniesionych przez skarżącego obrońcę, jednocześnie przy braku przesłanek z art. 440 kpk, Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu pierwszej instancji.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----

Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----

6. Koszty Procesu	
--------------------------	--

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II. III.	O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk w zw art. 636 kpk.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1.		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 28 listopada 2019 roku wydany w sprawie o sygn. akt II K 231/19 – w części dotyczącej kary i nawiązki		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2.		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 28 listopada 2019 roku wydany w sprawie o sygn. akt II K 231/19 – w całości		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana